

Arrest

nr. 209 340 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaren respectievelijk van Iraakse en van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing en zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.05.2017 bij onze diensten werd ingediend door: D(...), J(...) S(...), S(...)) Geboren te (...) op (...) Nationaliteit: Irak + partner: K(...), O(...)) Geboren te (...) op (...) Nationaliteit: Wit-Rusland + kind: J(...), S(...), P(...); °11.08.2012 Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 04.11.2010 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 15.05.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 20.07.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.07.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Zij werpen tevens het zorgvuldigheidsbeginsel op.

Het middel luidt als volgt:

“Het beroep is gegrond op een schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, en op een schending van de materiële motiveringsverplichting. De motieven van de bestreden beslissing zijn gebrekkig, en zij kunnen de beslissing niet dragen.

1. *De bestreden beslissing verwijst naar en is gebaseerd op het verslag van arts-adviseur Dr. T(...) D(...) W(...) dd. 20.07.2017. Verzoekers wensen vooreerst erop te wijzen dat dit verslag een feitelijke onjuistheid bevat. Er staat neergeschreven :*

‘Hier in België heeft betrokkene nog 3 jaar zonder psychiatrische opvolging en behandeling geleefd met haar volgens haar artsen ernstige psychische problematiek zonder nood aan psychiatrische crisisopvang wegens psychotische decompensatie of zelfmoordpoging, wat bewijst dat de ‘vrees voor het ergste’ als ‘pronostiek zonder behandeling’ ongegrond is.’

Deze zin uit het verslag doet de waarheid alle geweld aan. Tweede verzoekster is op 11 oktober 2007 in België aangekomen, en zij had vanaf dat ogenblik psychiatrische hulp nodig. Deze psychiatrische hulp is echter niet evident voor iemand die (nog) geen Nederlands spreekt. Psychiatrische hulp vereist immers vanwege de psychiater een grondige communicatie met de patiënt, aandachtig luisteren en zorgvuldig adviseren. Men kan dit uiteraard geenszins vergelijken met de medische hulp die men nodig heeft bij bijv. een gebroken been, waarbij de communicatie tussen dokter en patiënt van ondergeschikt belang is.

Tweede verzoekster heeft na enige tijd een Russisch sprekend psychiater gevonden (Dr. V(...) T(...), psychiater in Kortrijk). Na enige wachttijd kon zij de eerste maal bij hem terecht op 28.01.2009 (zie attest van Dr. V(...) T(...) dd. 03.08.2017, stuk 1).

Dit houdt in dat tweede verzoekster reeds 1 jaar en 3 maanden na haar aankomst in België bij een psychiater terecht kon, en nadien maandelijks terug ging naar deze psychiater (zie stuk 1), zodat de vermelding van de arts-adviseur dat zij 'in België nog 3 jaar zonder psychiatrische opvolging en behandeling geleefd heeft' totaal verkeerd is.

2. Verzoekers hebben het medisch verslag van de arts-adviseur getoond aan de behandelende psychiater Dr. L. W(...). Deze laatste heeft ernstige inhoudelijke opmerkingen m.b.t. dit verslag, en hij kan geenszins met de beoordeling van de arts-adviseur akkoord gaan.

Psychiater L. W(...) heeft een omstandig medisch verslag opgesteld, en verzoekers leggen dit verslag neer (stuk 2). In dit verslag schrijft psychiater L. W(...) zijn psychiatrisch én feitelijk gestoelde argumentatie neer tegen de visie en beoordeling van de arts-adviseur Dr. T(...) D(...) W(...). Brevitatis causa zullen verzoekers dit verslag in hun beroepsakte niet overnemen, doch zij verwijzen uitdrukkelijk naar dit omstandig psychiatrisch verslag, dat één geheel met de beroepsakte uitmaakt.

Zoals de Raad zal vaststellen, wordt er door psychiater L. W(...) nauwkeurig geantwoord op elk argument van de arts-adviseur. Uit een lezing van dit verslag kan vastgesteld worden dat psychiater L. W(...) tal van argumenten naar voor brengt om zijn stellingname te ondersteunen. Dr. L. W(...) is zowel erg deskundig als plichtsbewust, en hij zou nooit ofte nimmer een verslag opstellen om een patiënt een genoegen te doen; het gaat integendeel om een verslag dat de psychiater opgesteld heeft in eer en geweten, en op basis van de psychiatrisch gefundeerde vaststellingen die hij gemaakt heeft tijdens zijn jarenlange psychiatrische behandeling van tweede verzoekster.

De psychiater wijst overigens erop dat tweede verzoekster na haar verhuizing in 2013 bij hem terecht gekomen is, en dat zij voordien bij twee andere psychiaters in behandeling geweest is: Dr. V(...) T(...), psychiater in Kortrijk, en Dr. J(...) H(...), psychiater in Herentals. Psychiater L. W(...) schrijft neer dat de drie psychiaters dezelfde diagnose van een chronisch geworden PTSD stellen, waarbij hij vaststelde dat een ernstige recidiverende Majeure Depresssie meer op de voorgrond kwam en hij de medicatie dan ook aanpaste (stuk 2, blz. 1, midden).

3. De arts-adviseur moet zijn advies voldoende motiveren. Deze motivering moet daadkrachtig zijn, dit wil zeggen voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig. Wanneer de arts-adviseur een ander oordeel heeft dan wat door een behandelend geneesheer-specialist wordt geattesteerd, moeten de motieven van de arts-geneesheer des te concreter en pertinenter zijn. Een andersluidend oordeel van de arts-adviseur impliceert immers dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven in de door hem opgestelde medische attesten. De arts-adviseur moet daarom duidelijk preciseren op welke gronden hij zich steunt voor zijn afwijkend oordeel. Zo niet is het beslissende advies van de arts-adviseur niet afdoende gemotiveerd (RvV, nr. 121.375, dd. 24 maart 2014).

Verzoekers hebben bij hun verzoekschrift dd. 15 mei 2017 vier attesten gevoegd van psychiater Dr. L. W(...). De motivering van de arts-adviseur Dr. T(...) D(...) W(...), waaruit zou moeten blijken dat psychiater Dr. L. W(...) zich vergist, dat hij een medische problematiek overdreef of dat hij een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven, is niet aanwezig, minstens voldoet deze motivering niet aan de vereisten die omschreven werden in de vorige alinea. De arts-adviseur heeft onvoldoende gepreciseerd waarop zij zich steunt voor haar oordeel dat afwijkt van dat van psychiater Dr. L. W(...), een gespecialiseerde arts. Het advies van de arts-adviseur is onvoldoende gemotiveerd.

Daarenboven zij nog erop gewezen dat de arts-adviseur niet verwijst naar vakliteratuur waarop zij zich zou kunnen baseren om een oordeel te formuleren dat afwijkt van dat van een geneesheer-specialist.

4. Er is door de arts-adviseur onvoldoende gemotiveerd waarop zij zich gebaseerd heeft om te stellen dat de medische attesten van psychiater Dr. L. W(...) niet worden aanvaard. De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur doet geen afbreuk aan de motiveringsplicht. De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur betekent niet dat diens vaststellingen steeds volstaan om een medische regularisatieaanvraag te weigeren (RvS, nr. 224.723, van 18 september 2013).

5. De arts-adviseur Dr. T(...) D(...) W(...) heeft tweede verzoekster niet onderzocht, zij raadpleegde geen deskundige, zij correspondeerde niet met de behandelende psychiater. Nergens blijkt dat de arts-adviseur een bijzondere expertise zou hebben m.b.t. een ernstige recidiverende Majeure Depressie. Er dient dan ook besloten te worden dat de arts-adviseur zich hoofdzakelijk baseerde op eigen oppervlakkige inzichten en overtuigingen, wat niet getuigt van behoorlijke feitenvinding (RvV nr. 86.178, van 23 augustus 2012).

6. De arts-adviseur miskent het zorgvuldigheidsprincipe door geen bijkomend advies in te winnen van een gespecialiseerd geneesheer (in casu een psychiater) alvorens een door een gespecialiseerde arts voorgeschreven behandeling in vraag te stellen (RvV nr. 114.457, van 26 november 2013).

Verzoekers zijn dan ook van mening dat, op basis van hogervermelde argumentatie, de bestreden beslissing vernietigd dient te worden."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 20 juli 2017. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Aan de eerste en derde voorwaarde is alvast voldaan.

Het bijgevoegde medisch advies luidt als volgt:

"K(...), O(...)) Vrouwelijk Nationaliteit: Wit-Rusland Geboren te (...) op (...)

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door Mevr. K(...) O(...) in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.05.2017.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voorde 9ter aanvraag 15/05/2017 en 04/11/2010 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Mevr. K(...) legt in haar aanvraag d.d. 15/05/2017 een SMG voor, opgesteld door Dr. Lode W(...) (psychiater) op 04/04/2017 en medische stukken d.d. 04/04/2017 en een brief d.d. 24/09/2014 van dezelfde arts. Een brief d.d. 06/11/2014 van Dr. W(...) aan betrokkene handelt over zijn medeleven met de zorg om haar dochtertje en niet over de medische toestand van betrokkene zelf. Uit de medische stukken blijkt dat de diagnose van chronisch geworden PTSD van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 04/11/2010.

Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlage/aanvullingen) bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: een ernstige recidiverende majeure depressie en aanpassing van de medicamenteuze behandeling, waarbij Cymbalta vervangen werd door Sipralaxa en Abilify werd toegevoegd "wegens dreigend controleverlies".

Mevr. K(...) zou werk onbekwaam zijn ten gevolge van een opsomming van subjectieve symptomen die nergens in het voorgelegde medische dossier geobjectiveerd worden of die wat verder in het medische

getuigschrift tegengesproken worden: slaapstoornissen (geen verslag van een slaaponderzoek), <concentratiestoornissen (betrokkene spreekt ondertussen vloeiend Nederlands, volgde hier gedurende 1 jaar toerismemanagement, een cursus administratief bediende aan de VDAB en zij hoopt nog een cursus sociale tolk te kunnen gaan volgen en dit allemaal onder invloed van psychofarmaca die niet bevorderlijk zijn voor de concentratie), wanhoopgedachten met imminent suicidegevaar die de behandelende psychiater blijkbaar niet ernstig genoeg vindt om daar speciale beschermingsmaatregelen voor te treffen, noch een opname op een psychiatrische afdeling te overwegen. Trouwens hier in België gebeurt het ook dat zowel behandelde als niet behandelde mensen een zelfmoordpoging ondernemen en zelfs gedurende een hospitalisatie is een zelfmoord niet uitgesloten, en dreigend controleverlies (betrokkene zorgt voor haar dochtertje en is in staat om onderwijs te volgen).

Kijken we naar de chronologie van dit medische dossier, dan zien we dat Mevr. K(...) in 2007 met haar psychische traumata in België is aangekomen. Zij heeft enkele maanden of langer in haar herkomstland verbleven zonder behandeling en de reis naar een onbekend land, België, aangevat zonder behandeling en zonder psychische decompensatie en complicaties volbracht. Hier in België heeft betrokkene nog 3 jaar zonder psychiatrische opvolging en behandeling geleefd met haar volgens haar artsen ernstige psychische problematiek, zonder nood aan psychiatrische crisisopvang wegens psychotische decompensatie of zelfmoordpoging, wat bewijst dat de "vrees voor het ergste" als "pronostiek zonder behandeling" ongegrond is.

Art 9ter §3,4° én §3,5°

De psychiaters halen opgelopen traumata aan in het land van herkomst als reden dat betrokkene daar nooit meer naar terug mag keren om daar niet meer aan herinnerd te worden en om geen nieuwe traumata op te lopen. Zij gaan uit van verklaringen en verhalen van betrokkene zelf, en kunnen inderdaad niet anders dan deze in haar bewoordingen neer te schrijven, maar dit is geen garantie voor de juistheid van de feiten. De realiteit van de door betrokkene verhaalde feiten, die in de voorgelegde medische attesten niet verder gespecificeerd worden, vormen geen sluitend bewijs voor de geldigheid van hun vermeende angsten en risico's bij terugkeer naar het land van herkomst. De artsen kunnen enkel speculeren over de oorzaken van het geestelijk lijden van betrokkene. De medische verslagen kunnen niet garanderen dat de gebeurtenissen bij het ontstaan van de psychische stoornissen ook werkelijk hebben plaatsgevonden. De evaluatie van de geloofwaardigheid van de beweringen van betrokkene is geen taak voor de medische sector, maar valt onder de jurisdictie van het CGVS, wiens beslissing dan bevestigd wordt door de CCE.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - A)."

2.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing tweeledig is. Vooreerst stelt de gemachtigde onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet vast dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag van 15 mei 2017 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 november 2010. Vervolgens stelt de gemachtigde dat het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) eveneens medische elementen bevat die niet eerder werden aangehaald door de verzoekende partij. Hieromtrent stelt hij onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet vast dat uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 juli 2017 kennelijk niet blijkt dat de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Het betoog van de verzoekende partijen spitst zich vooreerst toe op de passage uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 20 juli 2017 waarin wordt gesteld dat de tweede verzoekende partij na aankomst in België nog 3 jaar zonder psychiatrische opvolging en behandeling geleefd heeft, wat bewijst dat de 'vrees voor het ergste' als 'pronostiek zonder behandeling' ongegrond is, aldus het verslag. De verzoekende partijen menen meer in het bijzonder dat het verslag de waarheid alle geweld aandoet en betogen dat psychiatrische hulp vinden, van wege de aard ervan, niet evident is voor iemand die (nog) geen Nederlands spreekt. De tweede verzoekende partij zou op 28 januari 2009 voor de eerste maal bij een Russisch sprekend psychiater een afspraak hebben bemachtigd. De verzoekende partijen baseren hun betoog op het stuk 1 dat zij voegen bij hun verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat voormeld stuk evenwel dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Met andere woorden moet noodzakelijkerwijze worden vastgesteld dat hiermee bij de besluitvorming geen rekening kon worden gehouden. Gelet op de datum van het stuk, kon de inhoud ervan de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer immers niet bekend zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Tevens moet worden benadrukt dat het stuk niet voor de eerste keer kan worden ingeroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de gemachtigde werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen, nu hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Eenzelfde redenering dringt zich op omtrent het stuk 2 dat de verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift. De onderdelen van het betoog gebaseerd op zowel het stuk 1 als op het stuk 2 zijn dan ook niet dienstig.

Aangaande de opmerking dat de waarheid alle geweld zou zijn aangedaan door de ambtenaar-geneesheer kan evenwel vastgesteld worden hetgeen volgt. Op het motief van de ambtenaar-geneesheer dat de tweede verzoekende partij enkele maanden of langer in haar herkomstland heeft verbleven zonder behandeling en de reis naar een onbekend land heeft aangevat zonder behandeling en zonder psychische decompensatie en complicaties, gaan de verzoekende partijen niet in zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit het medisch getuigschrift van 4 april 2017 van dokter L. W. inderdaad herhaaldelijk blijkt dat de psychiatrische behandeling zou zijn opgestart in 2010. Het advies van de ambtenaar-geneesheer dat gedurende 3 jaar geen behandeling zou hebben plaatsgevonden, komt de Raad, gelet op het voorgaande en de op dat moment voorliggende stukken, dan ook niet kennelijk onredelijk voor.

De verzoekende partijen stellen verder dat de ambtenaar-geneesheer niet verwijst naar vakliteratuur waarop zij zich zou kunnen baseren om een oordeel te formuleren dat afwijkt van dat van een geneesheer-specialist, dat zij de tweede verzoekende partij niet heeft onderzocht, geen deskundige raadpleegde, niet correspondeerde met de behandelende psychiater en nergens blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een bijzondere expertise zou hebben met betrekking tot een ernstige recidiverende majeure depressie. In dit kader benadrukt de Raad vooreerst dat uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld. In zoverre de verzoekende partijen voorhouden dat de gemachtigde meer geloof hecht aan de ambtenaar-geneesheer dan aan de behandelende arts, dient de Raad vast te stellen dat uit de voormelde wettelijke bepaling volgt dat de medische beoordeling dient te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer die dan een advies verleent aan de gemachtigde. Het is dan ook redelijk dat de gemachtigde verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en niet naar de medische attesten van de behandelende arts, nu het hem zelf niet toekomt om een medische beoordeling te maken. Zulks houdt echter geen vrijgeleide in voor de ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer dient zijn advies te baseren op de stukken die door de verzoekende partij werden overgemaakt en dit zijn net de attesten van de behandelende arts. Het is echter niet zo dat wanneer de ambtenaar-geneesheer tot een andere beoordeling komt van de medische problematiek dan de behandelende arts dat zijn advies niet correct of onredelijk zou zijn. Evenwel moet dan uit het advies of uit de stukken van het administratief dossier blijken waarom hij tot een andere beoordeling komt. Dit is in casu het geval. De Raad merkt op dat het enkele gegeven dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten (cf. RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). Voorts benadrukt de Raad dat de door de gemachtigde aangestelde ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, "*indien hij dit nodig acht*" een vreemdeling "*kan*" onderzoeken. Hoewel artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet erin voorziet dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht "*(...) een bijkomend advies (kan) inwinnen van deskundigen*" dient te worden opgemerkt dat hij hiertoe niet verplicht is (cf. RvS, 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)). Het komt alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheid dient gebruik te maken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat dit niet vereist was, leidt in casu

niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft. De verzoekende partijen tonen ook niet aan op basis van welke grondslag expertise zou moeten worden aangetoond. De verzoekende partijen beperken zich tot de algemene stelling dat de ambtenaar-geneesheer zich zou gebaseerd hebben op eigen oppervlakkige inzichten en overtuigingen en een verwijzing naar het zorgvuldigheidsprincipe, en zij maken niet met concrete argumenten aannemelijk dat in casu een eigen onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk was.

De verzoekende partijen tonen derhalve met hun betoog niet aan dat de bestreden beslissing op basis van de op het moment van de bestreden beslissing voorliggende stukken is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, noch dat niet afdoende of draagkrachtig gemotiveerd werd.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als de schending van het zorgvuldigheidsprincipe.

Het middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC